

Brev till Selma Lagerlöf från Valborg Olander - 18

Olander, Valborg,

HS L 1:1

National Library
of Sweden

32

Karlarvägen 99 den 9 Nov. 1937.

Min innerligt älskade!

Tänk, att jag nu har två söta,
härliga kort att tacka för! Älskade,
jag blev så glad att höra, att
du känner dig bättre. Och ingen
kan iverigare än jag be dig att
fortfarande vila, vila. Du skall
inte tänka, att jag biter och
väntar på att få komma. Nej,
min älskade, det blir sent eller
aldrig. Det var väl fröjdsamt,
att du ville ta emot Hedvig B. Nej,
det var du minst försämd, inte

bara för dig utan också för mig.
Ett enda nervknipspe är hon,
som till bristningsgränsen vill
hjälpa sina vänner.

Men vad jag är glad, att
henda stannar hos dig ett par
veckor till! Heures lugna vänlighet
och hjälpsamhet måste ju verka
så befriande på din trötthet.

Det är tomt att i år inte ha
en anning om Nobelpristagaren i litte-
natur. Du har låtit mig gissa ihland.
Ork ä propos Nobel, så undgår ingen
Emilie Chöler. Men kan du inte
använda min till någon kommission?
Jag kan per telefon uttänka mycket
åt dig här, om jag också inte

orka gå så mycket omkring.

Du var så rar en gång, och låt
din fröken maskinstycka en del
godt råd angående Bergsuvot,
du har så rätt i att det vinner
mig, och jag måste nog sälja före
eller senare. Det finns nu ytter-
ligare en spekulant, och jag
fror det bästa bli att annonsera.
Man kan ju då få veta vad det
höjsta budet blir, vilket inte hindrar
att Arpvid kan få köpa. Ser du,
det finns en ny inkomstkälla, nämligen
att sälja fornter, och på så
sätt kan ju vem som helst viga
sig på affären. Om jag levir,
kannte jag kan klara upp saken
i svermar.

Så roligt, att du har samlat
ihop pengar! Eljest var min fråga
oppenhetigt menad, ty i nästa vecka
får jag nog litet att röra mig med,
om K. M.:s verkliga tillfälle belyses
att köpa skogslottar, du sk. bortse.

Ingen människas Feaffar gif,
det är bara telefonen, som förmöter
samtal. På så sätt har jag hört
om Bonniers fest, att du var så i
allt tyckad, att ingenting klickade.
Du garule Karl Otto var kvar till
här före på morgonen, men när
gästerna då hade farväl, skulle han
ha sagt: "Förbät, att jag inte reser
någ upp!"